Ч. 28. Четвер 6 (19) лютого 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Анґлійска бесїда престольна. — Положенє на Балканї. — Жаданя Бурів.)

Вчера розпочало ся в палатї послів друге читанє войскового закона. Хід засїданя був спокійний. Социялісти і Чехи приготовили ся на остру опозицию против того закона. Вчера розпочали вже борбу посли Шумаєр і Герольд. Антисеміти вже згодили ся підпирати предложенє, так що помимо значної опозициї войсковий закон найде більшість в палатї. З Кола польского будуть промовляти в часї дискусиї над тим законом пп. Ґломбиньский і Пастор. Слїдуюче засїданє відбуває ся нинї.

Король Едвард прибув вчера по полудни з своєї палати Бекінґем до Льондона, на відкритє парляменту, і відчитав там престольну бесїду. В бесїдї піднїс король, що відносини Анґлїї до инших держав були приязнї. Бльокада портів венецуельских була конечна супротив зневаги анґлійскої хоругви і загроженя майна анґлійских горожан. Бльокада довела до переговорів, і король тїшить ся, що остаточно прийшло до порозуміня. Дальше піднїс корол, що відносини на балканьскім півострові дають причину до поважних побоювань. Король старав ся о скілько міг наклонити султана і его мінїстрів до переведеня практичних реформ. Росия і Австрия також займили ся тою справою і радили над реформами, які держави можуть султанови поручити до переведеня. Вкінци згадав король про відносини в полудневій Африцї, і заявив, що они укладають ся добре, особливо від часу подорожи Чемберлена до Трансвалю.

В болгарскім собраню відповідав президент мінїстрів Данїєв на інтерпеляцию в справі розвязаня македоньских комітетів. Князївство болгарске — говорив мінїстер — не може бути огнищем розрухів македоньских. Болгария єсть малою державою і розвязанє македоньскої справи не зависить від неї. Болгария мусить займити таке становище, котре давало би їй право жадати від держав направи відносин в Туреччинї. Цїла увага Болгариї повинна бути обернена на то, щоби держави займили ся розвязкою македоньского питаня. Що до Македониї — сказав мінїстер — не маємо нїяких заборчих намірів. Будемо щасливі, коли в тім краю буде заведений лад і коли нашї тамошнї земляки одержать запоруку лїпшої долї. В хвили, коли держави працюють над заведенєм реформ, велить нам полїтичний розум удержувати мир. Мусимо впливати на Македонцїв, аби не дали ся пірвати гадцї, що Болгария возьме участь в їх розрухах. Під тим взглядом виповнимо нашi обовязки, бо найжизненнїйшi інтереси болгарского народа вимагають мира.

Мінїстрови анґлійских кольонїй, Чемберленови, що як звістно перебуває в полудневій Африцї, предложили непримиримі, або т. зв. „дикі“ Бури мемориял, в котрім ставляють такі жаданя: 1) Постанови мирового договора не одержали до тепер правної сили. В однім випадку апеляцийний трибунал не допустив до розпочатя судового поступованя на основі тих постанов. 2) Ті постанови знехтовано заборонею повороту деяким бурґерам. 3) Знехтовано постанови неудїленєм амнестиї капляндским бувшим ворохобникам. 4) Належить перевести ревізию процесів, в яких підчас війни присуджено деяких бурґерів на кару вязницї. 5) Всї виставлені попередним правдивим правительством довжні скрипти мають бути заплачені. 6) Жаданя відшкодованя, відповідно до проклямациї льорда Робертса з д. 29 липня 1900 р. мають бути заспокоєнї. 7) Старі банкноти мусять виміняти ся як найскорше. 8) Несправедливим є обовязок плаченя за удержанє родин в концентрацийних таборах. 9) Бурґери, яких маєток обсаджено перед заключенєм мира, повинні одержати відшкодованє. В адре-

КУЛЇСИ.

Хіньскі повісти.

(З польского — В. Серошевского)

(Конець).

Смараґдові непроглядні ряди филь піднимали ся на мори і ішли до берегів з чим раз більшим гамором. Кожда, здавалось, грозила, що землю розібє і умирала на мілкім березї без слїду, а на еї місце родила ся на глубинї вже нова і несла ту саму обітницю.

З порту, де півколесом колисали ся сонні кораблї, безнастанно відпливали пароходи і плили в чужину, полишаючи за собою довгі, запінені борозди каламутної води, а у воздусї клуби поволи розпливаючого ся диму. Вітрильні кораблї, мов стада лебедів, з надутими вітром крилами, мчали легко туди, де дїлила синїй океан і небо тоненька смуга срібного полиску. Чайки кружляли над потапаючим в припливі камінєм і рудою лявою піску, що далеко врізувала ся в морску глубінь.

— Ходїм, брате! Нїчого тут не висидимо над водою Вже смеркає, — сказав Ю-Лянґ по довшім відпочинку. Шанґ-Сі поглянув на брата, відтак знов з відтїнком жалю обернув очи на море, відтак на порт, на місто, і встав.

— Куди підемо?

— Підемо на пристань. Там тепер виходять на берег моряки і відпочивають робітники.

Склепи і шинки яснїли огнями. В многих місцях грала музика, і еї безладні звуки, пробиваючи ся крізь гамір людских голосів, сварили ся з собою. Чайні і гостинницї були повні гостий. Чорні, жовті, червоні, білі і бурі мужчини, пів-нагі або одїті в пестрі лахи, говорили весело, кричали, перечили ся або сьміяли ся хрипливо, зраджуючи в рухах і поглядах горячку тажкої, лише що покиненої роботи. Продажні женщини вже отворили свої віконця і товпа радо задержувала ся перед ними та цїкаво заглядала до комнаток, де женьскі стати в срібних прикрасах на руках і ногах, сидїли непорушно та дожидали гостий. Братя пересували ся осторожно крізь товпу, боячи ся найбільше зачіпки, підозріня о крадїж, бо за найменшу річ грозила їм страшна кара таки на місци. Кулаки тих нещасливих єств, мучених і помітуваних з дикою радостию, падали на карки ще від них нужденнїйших.

Але нїхто не звертав на братів уваги, але й нїхто не кинув їм куска овочу, навіть милосердного погляду. Збіджені, утруджені, заняті їдою і питєм, не мали часу на співчуте.

— Підемо, брате, спати, не ївши! — сказав голосно Ю-Лянґ.

Несподївано, на звук его голосу, ідучий перед ними чоловік в синїй опончи, оглянув ся.

— Звідки ви? — спитав задержуючись.

— Ми з Ґуань-Су.... Глядаємо працї.... — скоро відповіли братя в один голос.

Незнакомий повів їх до дверий склепу, звідки лило ся сьвітло на улицю, оглянув уважно, ощупав їх мязні, кости, опукав груди і плечі. Братя ждали на відповідь, запираючи в собі дух.

— Добре! Ходїть за мною! — сказав вкінци незнакомий.

Повів їх в глухий заулок, на окружену високою стїною площу, де довкола стояли низькі, тяжкі будівлї. Минули кілька таких площ, заки дїстали ся вкінци до невеликого огорода. Тут в окремім домі горіли сьвітла і гуділа музика. Але перед тим завернули до иншого дому, тихого, що стояв осторонь. Незнакомий стукнув кілька разів в двері в значучий спосіб. Двері отворили ся, і братя опинили ся в невеличкій комнатцї. На столї горіла европейска лямпа, лежали европейскі папери і дорогі европейскі предмети, які братя виділи нераз на склепових виставах: годинник, револьвер, ножик, груба торговельна книга.... За столом сидїв Хінець, в окулярах, і скоро писав малою кистию. Незнакомий поговорив з ним кілька слів, тоді той піднїс до гори лямпу і уважно оглянув братів. Відтак сїв, запитав їх звідки они, кілько мають лїт, де працювали і що уміють. Всьо записував на довгім крайчику паперу.

— Згода! — сказав вкінци, — дїстанете 500 сапеків (75 крайцарів) задатку, одїж, їду, притулок, але мусите їхати за море, де вам прикажуть, і робити там, що вам прикажуть.... І тревати то буде, аж покриєте видатки на переїзд і удержанє. Коли заплатите всьо і не зробите нових довгів, вільно вам буде вернути до дому або глядати де инде заробку. Чи годите ся?

Братя радістно піднесли великі пальцї до

сї сказано дальше, що автори еї обмежають ся на разї лише до найбільше жизненних, пекучих справ, а відкладають на пізнійше обговорене таких важних питань, як шкільництво, яке поручило анґлїйске правительство людям, що не знають мови анї звичаю населеня і т. д. Відповідь Чемберлена була голословним запереченем закидів.

Новинки.

Львів дня 18 го лютого 1903.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс комісарів повітових: Казимира Погорецкого з Грибова до Пільзна і дра Володислава Гаваньского з Пільзна до Львова; — концинїстів Намістництва: Ґедеона Хондзиньского з Надвірни до Грибова і Петра Лекчиньского з Рави до Перемишля, а практикантів концептових ц. к. Намістництва: Емілїяна Кульчицкого зі Львова до Надвірної, Леонарда Альбрехта зі Львова до Ярослава і Станислава Мариновского зі Львова до Рави.

— **Папский ювилей в Поморянах.** В честь Сьв. Отця Льва XIII. відбудй ся в недїлю дня 22 с. м. в сали громадского уряду в Поморянах, на дохід „Дому убогих" коцерт з добірною проґрамою.

— **З нотариятy.** Заступником нотаря в Луцї коло Самбора на місце перенесеного нотаря дра Ів. Рудницкого до Бережан, іменований п. Іван Чехович.

— **З перемискої епархії.** Презенти одержали оо.: Петро Яцїв на парохію Гнила і Діонізий Венгринович на парохію Кречовичі. Канонїчно інституовав ся на парохію Конотопи о. Володимир Левицкий з Нагорець, а до канонїчної інституциї на Близянку візваний о. Модест Коцюба. Сотрудниками поставлені оо.: Зиновий Ільницкий в Володци і Григорий Коваль в Старій Соли, а завідателем в Нагірянах о. Ілярий Паньківский. Намістництво продовжило на один рік платню з релїґійного фонда для сотрудника в Зубкові.

— **Стипендиї** з краевого Видїлу одержали аж до покінченя студий між иншими отсї ученики: Михайло Клїщ Калитовский, студ. IV. р. фільософії львівского унїверситету, 1.000 кор. з фондациї ім. Незабітовскої; Ів. Демянчук, студ. III. р. фільософії львів. унїверситету, 400 кор. з фондациї ім. Василя Товарницкого; Роман Голюка, студ. III. р. фільос. львів. унїв., 315 кор. з фондациї ім. Ґловіньского; Мих. Гречапик, ученик V. кл. ґімназиї в Бродах, 100 кор. з фонд. ім. Капелюшевої; Володимир Ортиньский, ученик II. кл. ґімн. и Яслї, 231 кор. з фонд. Жальхоцкого; Василь Оробець, учен. VIII. кл. рускої ґімн. в Коломиї, 315 кор. з фонд. ім. Ґловіньского; Ярослав Григорий Федюк, учен. VII. кл. рускої ґімн. в Коломиї, 90 кор. з фонд. ім. Артимовича; Антін Гарасимів і Іван Флюнт, ученики VIII. кл. рускої ґімн. у Львові. по 315 кор. з фондациї Ґловіньского; Лев Олександер Вариш, учен. IV. кл. 5 ґімн. у Львові, 315 кор. з фонд. Ґловіньского; Ярослав Белкот, уч. VIII. кл. рускої ґімн. в Перемишли, 315 кор. з фонд. Ґловіньского; Николай Городиский, уч. ґімн. в Самборі, 600 кор. з фонд. Чайковского; Омелян Тарасович Білиньский, уч. V. кл, ґімн. в Самборі, 400 кор. з фонд. Енґльової; Роман Бобовский, ученик III. кл. ґімн. в Сяноку, 315 кор. з фонд. Ґловіньского; Антін Содомора, уч. VIII. кл. I. ґімн. в Тернополи, 315 кор. з фонд. Ґловіньского; Юрий Кароль Панейко, уч. VI. кл. ґімн. в Золочеві, 210 кор. з фондациї Бельского.

— **Повідомленє руского театру.** З причини перешкоди в перевозї ґардероби і декораций зі Станиславова перше представленє відбудеся допервa завтра в четвер дня 19 лютого. — Штука та сама: „Пісні в лицях". Закуплені білети важні. — *Михайло Губчак*, директор театру.

— **Конкурс** на посаду лїкаря при зелїзници в Перемишли розписано з речинцем до дня 10-го марта.

— **З зелїзниці.** З причини снїжної метелиці здержано загальний рух на части шляху Потутори-Острів-Березовиця з днем 15-го с. м, імовірно на 3 дни.

— **Сибірский Метусалем.** Петербурскі ґазети доносять, що в шпитали в Томску лежить недужий старенький чоловік, котрому, як то видко з его пашпорту, вже 140 лїт. Він сам числить собі 200 лїт і каже, що ще добре пригадує собі царицю Катерину. Той сибірский Метусалем вже від сто лїт вдівцем, бо тепер минуло як-раз сто лїт, коли ему померла его жінка; 90 лїт тому назад помер его син.

— **З Золочева.** Музикально - вокальний концерт відбуде ся в Золочеві дня 19 с. м. заходом львівского ґімнастичного тов. „Сокіл" з отсею проґрамою: 1) Вступне слово. 2) Людкевич: „Закувала зазуленька", хор. 3) Сольо фортепянове — відограе п. Р. Г. 4) Лисенко: „Ой щож бо то за ворон", хор. 5) Сольо тенорове — відсьпівае п. М. В. 6) Воробкевич: „Думи мої", хор. 7) Сольо скрипкове. 8) Гимни славяньскі, хор. — Початок о 7 год. Цїни місць: крісло I-ряд. 3 К, II-ряд. 2·40 К, III-ряд. 1·60 К, вступ на сальо 1 К, для учеників 50 сот. По концерті відбудуть ся вечерниці з танцями заходом золочівскої „Рускої Бесїди". Білети можна буде одержати лише за запросинами. Хто би ще до сеї пори не одержав запрошеня, зволить ласкаво віднести ся до Вп. Володимира Долиньского, радника в Золочеві. — *Комітет.*

— **Траґедия слїпого музики.** Оногди в ночи, о 12 год. сидів слїпий музика Яков Штефель у Відни в якійсь реставрациї, аж нараз виймив револьвер і стрілив три рази до себе. Штефель ранив себе досить легко, але сидячого побіч него челядника столярского Янечка тяжко в лїву руку. Обох відвезено до шпиталю. Коли о тім довідала ся жінка слїпого музики, 63-лїтна Франціска Штефель, вдарила з розпуки головою об мур з такою силою, що розбила собі голову, і еї також треба було забрати до шпиталю.

— **Крадїж в церкві з вломом.** В Ожидові пов. золочівского розбив хтось дня 8 с. м. в тамошній церкві касу і забрав з неї 860 К готівкою і три книжочки каси ощадности на загальну суму 4000 К. Доходженя жандармів Веляника і Бушмана із Соколівки викрили, що виновником тої крадежи есть Олекса Андрушків, слуга церковний. Судия слїдчий приїхавший із Золочева велїв его арештувати. Дня 12 с. м. знайдено на почтї в Ожидові в оплаченім отвертім листї згадані 3 книжочки каси ощадности. Доходженя жандарма Веляника виказали, що книжочки підкинув на почтї слуга

гори. Не мали наміру робити довгів, не мали наміру дармувати, курити опіюм і грати в карти, противно, бажали щадити. Хінець взяв лист паперу з пачки, що лежала на столї, і скоро заповняв его дрібним письмом. Знов питав їх звідки они, з якого села, чи мають родичів? Як називають ся?

Позаяк братя не уміли писати, отже замість назвиска відтиснули в долинї записаного паперу пальці правої руки, умочені в туши. Підпис посьвідчив присутний в комнатї писар.

Братям видано сейчас одяг з грубого нанкіну, котрий по тількох днях нагости видав ся їм верхом богатства, з котрим не знали з початку, що робити. Дістали також обіцяні гроші і заведено їх до осьвітленого дому в огородї, де грала музика.

Дім був повний бенкетуючих людий. Всьо, чого може забажати душа властителя 500 сапеків, було під рукою в невеличкім склепику. Страви варив на очах гостий кухар в білій запасцї. Присутні творили купки розкинені по цїлій шопі. Грали в кости, в карти, у відгадуване пальців, курили опіюм, пили горівку, кричали, жартували, сьпівали.... Але більшість просто лакомо жерла страви. Були то по більшій части нуждарі висхлі до костий як братя Шанґи. Они сейчас велїли собі подати рижу, вепровини і грітої горівки. Наївши ся, заспали сном тяжким, затиснувши сильно в кулаках решту гроший.

На другий день збудило їх сильне копнене ноги. Заосмотрені бамбусами послугачі велїли їм встати і повели їх до иншого будинку близшого улиці. Будинок як попередний подібний був до великої обори замкненої сильно окутими дверми. В малих віконцях були зелїзні решітки. На глиняній підлозї вздовж стїн лежало там богато людий, виключно мужчин.

Крізь віконце від улиці видко було сине море з плаваючими по нім кораблями і долїтав глухий гамір портового житя, скреґіт ланцухів, свист пароходів і шум людского, працюючого рою....

Від того дня богато лїт братя кулїси оглядали то житє все мов з вікна тюрми.... Переплили океан, були в сотках міст, переїхали зелїзницею тисячі миль і перейшли не менше піхотою, але все мали довкола себе сторожу, засуви, решітки і все десь коло них свистала нагайка або палиця.

Пізнали в тім часї зблизька білих і лично пересьвідчили ся, що ті люті ества дійстно мусять походити від „гусака і малпи". За працю і сьвяту терпеливість з найменшої причини щедро платили они „жовтолицим" своїм невільникам обидою, глумом або батем.

Покірні Шанґи не сьміли навіть в вільних хвилях покидати своїх брудних, поганих нор і чули ся добре лише в товаристві рівно як они переслїдуваних „Синів Неба". Лише праця, тяжка, пожираюча сьвідомість праця, служила їм відрадою. Лише при тій праци очи їх обгортали ширші овиди, отирали ся о ріжні річи і чули, що творять щось, що суть людьми.... Тодї також втихала на хвилю їх туга....

Треба признати, що працї їм не жалувано.

— Брате мій, Ю, чи справдї варта жити? — спитав одного разу Шанґ-Сі, водячи очима по понурій непроглядній синій рівнинї, через котру з товпою земляків сипали саме зелїзничий насип.

— Доки житя, доти надії, що побачимо вкінци вітчину! — відповів живо Ю-Лянґ.

— О так! Жовті гори Ґуань Су.... я бачу їх, брате, кождої ночи бачу їх, скоро лиш замкну повіки.

— Ти щасливий.... До мене не приходять. .

— Лани пшениці не колишуть ся на високих полях. .. — говорив ніжно Шанґ-Сі. — Такого збіжа я нїколи не бачив.... Памятаєш, як вертаючи до дому, бавились ми в „слоня" з Као-Ю. .. Певне виріс вже хлопець.... Тілько лїт!...

— Чого стоїте?! — роздав ся коло них грізний крик. Братя замовкли і оба разом піднесли лопати.

Минали днї, місяцї, лїта. Їх довги цїлком не зменшали ся. Ю-Лянґ пробовав раз навіть зглубити тайну того дивного рахунку. Показали ему книжки, видатки, обчисленя і їх умову, з котрої кулїс лиш тілько зрозумів, що запродали ся у вічну неволю.

В однім місті до їх дїльниці вдерла ся товпа уоруженых білих робітників і вирізала всїх, що не вспіли сховати ся або утечи.... Прийшли войска і білі бороли ся з білими, але жовтих погибло найбільше.

Вскорі по тім погнали їх над море, посадили знов на кораблї і повезли на Захід.

— До вітчини, до Держави Осередка, до Держави Цьвітів... — розійшла ся поголоска.

Забули всьо і простили всьо. Згадували лише всьо добре, оповідали зворушуючі пригоди... Навіть білі видались їм приятелями, бо везли їх до того сонїшного краю, до їх краю, де навіть в крайній нуждї і пониженю они чули ся людьми...

Дійстно по довгій подорожи минали Хіни. Серця сказали їм, що вітчина близько, відгадали еї по теплих, вогких подувах, по тужнім неспокою душі. Тяжкі „джонка" з темними вітрилами і високо задертими утятими носами, які стрічали на мори, потверджували їх здогад. Вкінци показав ся на далекім овидї — берег плоский і болотнистий. Пароход направив ся до устя широкої Янґ-Тсе. Хмара малих лодок окружила корабель і милі звуки рідної мови відбили ся о уши замкнених під покладом „Синів Неба".

— Наші!... Чорноголові! — кричали зворушені і тиснули ся до отворів. Замки, решітки поломили, сторожу відкинули і повінь розворушених людий вилила ся на поклад. Ска-

почтовий Іван Казьор, котрого також арештовано.

— **Крадіж на почті.** Ще в грудни минувшого року пропав був на почті в Тарнові лист з грішми наданий на головній почті у Відни якимсь тамошним банком. В тім листі було 32.600 корон, з котрих 30 банкнотів по 1000 К. Злодій по якімсь часї вернув всї тисячки дирекциї почти назад, бо очевидно бояв ся, що числа тих тисячок були записані, а пошкодований банк подасть їх до відомости всїх банків і мінялень; але 2 600 К меншими банкнотами злодій задержав для себе. Але сего року під конець січня вкрав знову хтось на почті в Тарнові почтовий мішок з листами грошевими, в котрім було 200 франків і инші цінні предмети. Злодій очевидно бояв ся, що коли буде міняти франки, готові єго арештувати, отже вложив гроші до куверти і надав в Кракові на адресу уряду почтового в Тарнові. Висланий з Кракова до Тарнова аґент поліцийний викрив, що гроші украв слуга почтовий Арон Горніґ і він то післав гроші в листї до свого шурина в Кракові з просьбою, щоби він той лист кинув до почтової скринки. Горніґа арештовано і єсть підозріне, що то він вкрав також і гроші в грудни минувшого року.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 18 лютого. Є. В. Цїсар санкционував ухвалений галицким соймом закон о кравім податку від пива.

Віденъ 18 лютого. Тїло архикнягині Єлисавети покроплено вчера по полудни в палатї архикн. Фридриха. Покропленя довершив кардинал Ґруша, в присутности Цїсаря. В ночи буде тїло перевезене з двірця полудневої зелїзниці до Баден.

Будапешт 18 лютого. На вчерашнім засїданю сойму прийшло до острої перепалки між між міністром кравевої оборони ґен. Феєрварім а пос. Лендьелем. Президент палати візвав міністра до порядку, а пос. Лендель визвав ґен. Феєрваріого на поєдинок.

Штокгольм 18 лютого. Правительство внесло предложене в справі приступленя Швециї до міжнародної цукрової конвенциї.

Рим 18 лютого. Міністер заграничних справ Прінетті вийшов вчера перший раз по недузї на кілька годин.

кали, сьміяли ся, стали розмавляти з земляками на лодках і витягали руки до далекої землї.

Але вже бігли до них моряки з наїженими баґнетами. По хвили на покладї лишили ся лиш крови і трупи з порозпорюванами животами — живих вкинено немилосердно стрімголов під поміст.

Перевезено їх попри Хіни, бо не заплатили ще своїх довгів.

Тодї старий Тай-Фун [1]) утратив терпеливість, змилував ся над своїми дїтьми і постановив помотати і знищити обчислених хижих рудих варварів.

Своїм дужим віддихом струтив він небо на землю і змішав хмари з піною океану. Кілька днів филї перекидали величезний пароход як пилку.

Навіть неустрашимі білі моряки стратили відвагу і утомлені упали на дусї.

Замкнені на днї корабля кулїси, без сьвітла, без воздуха і води, замінили ся в одну дрожачу купу покривлених від болю людеких тїл.

Вкінци буря утихла і над розгойданим, але постепенно спокійнїйшим морем зійшло сонце чисте, золоте, викупане в филях бурі, обтерте хмарами. Корабель безсильно зсував ся по склонах довгих, плоских филь. На овидї зачорнїла земля. На покладї появили ся люди і почали прятати поломані щогли, направляти шкоди. Застукала несьміло і замовкла на якийсь час машина пароходу. Залунала урвана команда; з під покладу крізь рештку доніс ся до білих катів стоголосий зойк...

Корабель випрямив ся і поплив. Але плавба не тревала довго. Вскорі дрогнув, затрішав, задержав ся непорушно і навіть перестав гойдати ся.

Нещастні, утомлені морскою недугою кулїси почали знов приходити до себе.

Шанґ-Сі почав глядати брата між накопиченими тїлами живих і мертвих товаришів.

— Ю-Лянґ, Ю-Лянґ! Де ти? Чи жиєш, брате мій!?

— Я тут... жию! Чуєш: они покидають нас, утїкають... — крикнув голос з гори. Шанґ-Сі підніс очи і побачив брата, що висів учепивши ся руками за решітку виходу.

Поспішив до него; богато кулїсів зробило то само. Рівночасно з долини роздав ся вереск.

— Вода!

Люди повставали і одні по других почали дерти ся в гору.

— Отворіть... Пустіть!

На покладї було тихо, так тихо, що в хвилях глубшої уваги учеплені при решітцї Хінцї чули плюскіт филь о боки корабля і чули правильні удари весель відпливаючих лодок з залогою корабельною.

В долинї під ними чим раз висше і висше підносила ся з глухим шумом чорна вода. Трупи померших кулїсів плавали по ній густо верствою як рої мух утоплених в склянцї. Раз пораз чути було плюскіт нових жертв спадаючих мовчки з того вінця, що учепив ся драбини і решітки. Вода також підносила ся все і проковтувала пять за пядею живий вінець.

Послїдний погиб Шанґ-Сі, що висів при самій решітцї на сильних раменах з лицем оберненим до Неба.

[1]) Так зазивають ураґан, що лютить ся на Хіньскім мори.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Аптика в Королївці

поручае

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарюе ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимае виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимае також пренумерату на всї дневники краеві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришенє зарестроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляе своїм членам на $5\frac{1}{2}$% і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладае догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Дністрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймае „ДНІСТЕР" і опроцентовуе на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК роздїляе ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИІ в справах позичок удїляе Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краевих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника Ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краевих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продае Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).